

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

§. I. Certa apud Authores circa præsentem materiam proponuntur.

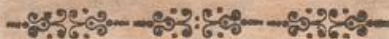
[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

lem potestatem, quam vel à jure, vel à Principe recipiunt, si de facto renuntiant; valet renuntiatio, nulla alia expectata concedentis acceptatione: nec possunt amplius frui tali privilegio, nisi de novo eis concedatur. Et idem est de illis, qui dispositione juris amittunt privilegia, vel per temporis præscriptionem, vel per factam renuntiationem, inclusam in usu contrario (de quo latè puncto sequenti) qui non indigent Pontificis acceptatione: quia ab ipso jure conceditur facultas acceptandi talem renuntiationem, à tertio læso per privilegium, vel à tertio præscribente. Pelliz. q. 7. n. 108. Bordon. resol. 52. n. 117. Antonius à Spiritu sancto sect. 7. n. 129. Petrus ab Angelis sect. 1. n. 6. & sect. 2. num. 18. Suarez c. 35. n. 5. § Quod intelligendum est de illis, qui specialem habent à jure vel privilegio facultatem renuntiandi; non de his, qui personalibus privilegiis, aut facultatibus renuntiare possunt: quorum renuntiatio non valet, nisi accedente Superioris concedentis privilegium, acceptatione, ut diximus num. præced.

Quis renuntiationem acceptare possit?

8. Est ergo facienda renuntiatio in manibus Superioris (qui concessit privilegium) illam acceptantis. Unde facta in manibus non habentis ejus ad hoc potestatem, nulla est, cap. demique 6. q. 3. cap. admonet. de renunt. Et cum sit odiosa, est strictè interpretanda; ita ut nisi ad expressa non extendatur: & sic non extenditur etiam ad casum similem, & multo minus ad diversum. Rota volum. 1. decis. 664. n. 8. & volum. 2. decis. 242. n. 4. & cum

alijs Bordon. resol. 52. n. 114. Veruna est quod renuntians intelligitur renuntiare omnibus, quæ ex illa renuntiatione sequuntur, & etiam omnibus coherentibus, cap. si quis sacerdotem, dist. 81. cap. si quis Episcopus, q. 1. cap. Nullus Primas q. 2. In dubio autem, an renuntiaverit, vel non? non præsumitur renuntiasse, cum renuntiare juri suo de facili, nullus præsumatur: nisi prorsus liberè, & absolute aliqua causa contrarium operetur, c. 5. de renunt. cum glossa ibi verb. volueris.

PUNCTUM II.

Qualiter per non usum, vel per contrarium usum, vel per abusum deperdatur privilegium?

9. **U**T clarius in hoc puncto procedamus, quod propter multipliciter opinionum non parum est implexum, illud in diversos §§. dividemus. In primo quæ certa sunt apud omnes proponemus. In secundo diversas assertiones, omittis aliorum placitis declarabimus. Et in tertio illationes, quæ ex dictis inferuntur deducemus.

§. I.

Certa apud Authores circa præsentem materiam proponuntur.

IN primis supponendum est ut certum, & ut principium generale
 Per non usum, hujus

Xx

vel per
contrarium
usum,
solent
amitti
privilegia.

hujus materiz, per non usum, vel per
usum contrarium deperdi privilegia,
si cetera requisita, de quibus dicemus,
ad fuerint. Quod constat ex clausula,
quæ solet in concessione privilegiorum
apponi: *quatenus sunt in usu, dummodo
sint in usu*. In quo supponitur per non
usum, vel per contrarium usum deperdi.
Quod ut commune docent Lezana tom. 2.
verb. *privilegium*, n. 15. & 16. Hieron. Garcia
in *politie. Regul. tom. 1. tract. 8. diff. 1. dub. 7. n. 12.* Fr. Petrus ab Angelis
in *specul. privileg. diff. 3. sect. 2. n. 1.* Palaus
tom. 1. tract. 3. diff. 4. punct. 18. n. 1. Fr.
Antonius à Spiritu sancto in *direct. Regul. tract. 1. diff. 1. sect. 7. n. 139.*
Bordon. tom. 2. p. 2. resol. 52. n. 123. Azor.
lib. 5. c. 8. q. 8. Salas de *legibus, diff. 17. sect. 13. n. 36.* Suar. de *legibus, lib. 8. c. 34. num. 2.* Bonac. *diff. 1. q. 3. punct. 2. §. 5. num. 3.* Basil. Pont. lib. 8. cap. 18. num. 21. §. Sed ex duplici capite potest provenire, quod per non usum, vel per usum contrarium privilegium deperdatur. Vel quia talis usus includit virtuales, & tacitam renunciationem privilegij: vel quia sufficiens tempus transierit ad præscriptionem, contra illud requisitum; nec est aliud caput, unde hoc provenire possit, §. Semper tamen præsumitur privilegium usu receptum, & asserenti contrarium incumbit onus probandi: qui simul debet probare, quod illud habens fuerit in culpa, non usus privilegij, & quod per eum stetit, quominus privilegio uteretur: ut multis citatis probat Alcan. Tambur. de *jure Abbat. tom. 1. diff. 16. q. 14. n. 190.*

10. Secundo supponendum est; posse dari non usum merè negativum: quando nimirum, nulla oblata est occasio, vel opportunitas utendi privilegio, vel ea oblata, fuit impedimentum ad eo utendum: & per hunc non usum minimè deperdi, aut minui privilegium, etiamsi longissimum tempus præterierit, omnes asserunt; & constat ex *Lanus ex sociis, & sequentibus, ff. de servit. rustic. præd.* ubi dicitur servitutem debitam alicui, de aqua educenda in fundum illius, ex puteo, non amitti; si illa non fuit usus, quando fons exaruit. Unde qui haberet privilegium à Rege exigendi aliquod tributum, vel non recipiendi milites in sua domo, non amitteret illud, etiamsi longissimo tempore eo usus non esset idèd, quia nulla se obtulit occasio, & in similibus. Et idem est, si non utatur privilegio ob conventionem factam cum alio: quia tunc non potest ratione conventionis uti illo, vel potius co-uitur æquivalenter: quia per non usum illius aliquid in conventionem recipit. Bordon. Garcia, Palaus, Bonac. *locis citatis*, §. Potest enim dari non usus privatus privilegij, quando sciens, & potens, data opportuna occasione, eo non est usus privilegiatus: Et de hoc non usu deinceps loquemur. Potest etiam esse non usus, seu usus contrarius privilegij, quando privilegiatus facit actum contrarium privilegio sibi concessio; nimirum solvit decimas à quibus erat exemptus: & datur *abusus* privilegij; nimirum, non utendo illo loco, & tempore præscripto in ipso, vel utendo illo extra

limi-

Quor
modis
non uter
privilegij
contin-
gar.

Limites privilegij. § Et certum est nullo ex his modis amitti privilegium, nisi adsit scientia, & notitia privilegij; quia absque illa impositus est privilegiatus ad usum ejus: vel si adsit impedimentum aliquod, per quod eo uti non possit; vel deficiat libertas in privilegiato; quia invitus eo non est usus, vel usus est in contrarium: quia quod invitus fecit, nihil ei nocere potest, ut omnes tenent.

Per non usum deperditur multoties privilegium

11. Tertio supponendum est: quod quando privilegium ad diversas res extenditur, ex eo, quod respectu alicujus partis adsit non usus, vel usus contrarius, non deperditur quoad alias partes privilegium, etiamsi longissimum tempus transierit; sed solum quoad illas, quibus non est usus data occasione, & opportunitate: quia quoad alias, nec etiam tacita renuntiatio reperitur, nec prescriptio, cum eis usus fuerit, vel non se obtulerit occasio utendi, quod etiam est commune. Sicut etiam inter Doctores certissimum est non deperdi privilegium toti Religioni concessum per non usum, vel usum contrarium alicujus particularis Religiosi, vel Monasterij, vel etiam Provinciae: quia contrarius usus, per quem amittitur privilegium debet esse ab habente potestatem renunciandi tacite, vel expresse, quae in jure idem sunt. Potestas autem renunciandi privilegio reali, toti Religioni concessio, non residet in particularibus personis, Monasteriis, aut provinciis, sed in Capitulo Generali representante totam Religionem, vel in alio ejus vices gerente, ut diximus n. 5.

12. Quarto supponendum est, quod tempus ad praescriptionem requisitum, ut per illam privilegium deperdat, inchoat à primo non ulu libero, spontaneo, data opportunitate, & sine ullo impedimento utendi. Quod respectu omnium non est idem, ut diximus tom. 3. tract. 12. c. 2 à n. 104. Nam respectu particularium sufficient decem anni inter praesentes, & viginti inter absentes, ut ibidem diximus. Ad praescribendum in rebus immobilibus (inter quas privilegia computantur) contra Ecclesias, monasteria, hospitalia, & alias pias causas, res immobiles usu capi, seu praescribi non possunt, nisi transierint triginta anni inter praesentes, & quadraginta inter absentes, ex auth. quis actiones 6. de sacrosanct. Ecclies. recepta in cap. ultim. & penult. 16. q. 3. Contra Romanam Ecclesiam praescribi non potest, si ve in rebus mobilibus, si ve immobilibus, nisi post longissimum tempus, quod est centum annorum. Dicta auth. & cap. cum à nobis 14. de praescriptionibus. Et ex Jure Communi, ut Regulares amittant sua privilegia per praescriptionem, quadraginta anni debent transire, ex cap. volumus 2. 16. q. 4. cap. accedentibus, de privilegiis, & tenent Salas de legibus, disp. 17. sect. 13. num. 64. Suar. lib. 8. c. 24. n. 20. Palas tom. 1. tract. 3. disp. 4. punct. 18. num. 6. Tambur. de jure Abbat. tom. 1. disp. 16. q. 14. n. 5. & est communis. Debent autem observari omnes conditiones ad legitimam praescriptionem requisitae, de quibus egimus loco citato. Hoc est quod de Jure Communi habemus. Quantum

Quot tempus ex jure requiratur ad praescribendum contra privilegium.

autem temporis debeat transire ad præferendum contra privilegia Regularium, ex specialibus privilegiis concessis, §. 3. hujus puncti dicemus.

§. II.

Triples conclusio pro resolutione puncti proponitur.

Privilegia merè gratiosa, quæ in alterius gravamen, aut detrimentum non redundant, nunquam deperdi, nec per non usum contrarium, etiam si longissimum tempus pertranseat. Illa appellamus privilegia merè gratiosa, quæ privilegiato afferunt commodum, & aliis non inferunt incommodum, vel aliquod gravamen, aut servitutem inducunt: ut non jejunandi, comedendi carnes, lacticia, audiendi sacrum tempore interdicti, celebrandi tali tempore, & similia. Inter quæ computantur privilegia confitendi, absolvendi à reservatis, vel censuris, concionandi, &c. quia hæc minimè in Episcopi, aut Parochi gravamen, sed potius levamen cedunt; quia non diminuunt eorum potestatem, sed eos adjuvant in suo ministerio. Ratio assertionis est: quia hæc privilegia ob non usum, vel contrarium usum non deperduntur; per legem statuentem amitti debere: quia nulla datur; siquidem omnes leges, & textus, qui poterant adduci in oppositum, non de istis privi-

legiis gratiosis loquuntur; sed de illis quæ in aliorum gravamen cedunt, de quibus dicemus conclusione sequenti. Nec perduntur per tacitam renuntiationem in eis inventam; siquidem ut diximus tract. 11. de legibus, cap. 6. num. 102. per non usum, aut usum contrarium, non præsumitur quis renuntiare privilegiis merè gratiosis; siquidem ista non obligant ad usum sui: & stat privilegiatum velle conservare privilegium merè gratiosum, & ob aliquos fines nolle uti illo, quin ob hoc illi renuntiare judicetur. Nec etiam amitti possunt hæc privilegia per præscriptionem, quamvis longissimum pertranseat tempus: quia in privilegiis quæ solas actiones privilegiati concernunt, nulla dari potest præscriptio: nam ad hanc requiritur, quod præscribens habeat in illa re continuatam possessionem, ratione cujus dominium rei, quod erat in uno transferatur ad alium. In his autem privilegiis nullam possessionem potest alius habere, nullumque dominium est transferibile in ipsum, ut ex se constat: ergo nullo modo dicta privilegia gratiosa, deperduntur per non usum, aut usum contrarium, atque ita docent Lezana tom. 2. verb. privileg. num. 15. & 16. Salas disp. 4. punct. 18. n. 4. Hieronym. Garcia in politic. Regul. tom. 1. tract. 8. diff. 1. dub. 7. num. 14. Suarez lib. 8. de leg. cap. 34. num. 17. Bonac. disput. 1. q. 3. punct. 8. §. 5. num. 5. Tambur. tom. 1. disp. 16. q. 14. num. 2. Basil. cap. 18. §. 3. num. 22. Palaus tract. 3. disp. 4. punct. 18. num. 3 & punct. 19. n. 1. Petrus ab Angelis dispus.